

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 247/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti K., spoločnosť s ručením obmedzeným, R., zastúpenej advokátkou JUDr. A. H., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. I Obdo V 42/2009 a jeho uznesením z 24. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti K., spoločnosť s ručením obmedzeným, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti K., spoločnosť s ručením obmedzeným (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 42/2009 (ďalej aj „namietané konanie“) a jeho uznesením z 24. februára 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z 29. septembra 1999 pôvodne domáhala, aby Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) nahradil vyhlásenie vôle žalovaného na uzavretie kúpnej zmluvy a zároveň aby zaviazal žalovaného na náhradu škody v sume 201 156 000 Sk. Podaním zo 6. decembra 2000 zmenila sťažovateľka žalobu tak, že sa namiesto nahradenia vyhlásenia vôle na uzavretie kúpnej zmluvy domáhala voči žalovanému výlučne náhrady škody vo výške 190 234 712 Sk s prísl. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 84 Cb/51/1999 z 25. novembra 2004 žalobe sťažovateľky v celom rozsahu vyhovel. Žalovaný však podal proti označenému prvostupňovému rozsudku odvolanie, na základe ktorého ho najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Obo 59/2005 zo 14. februára 2006 zmenil tak, že žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Proti uvedenému odvolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako súd dovolací rozsudkom sp. zn. 1 Obdo V 80/2007 z 29. mája 2008 tak, že rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Následne najvyšší súd ako súd odvolací vec opätovne prerokoval a rozsudkom sp. zn. 4 Obo/116/2008 zo 17. marca 2009 zmenil rozhodnutie krajského (prvostupňového) súdu tak, že žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Dovolanie, ktoré podala sťažovateľka proti tomuto rozsudku, najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo V 42/2009 z 24. februára 2010 odmietol ako podané oneskorene. Sťažovateľka zastáva názor, že najvyšší súd svojím postupom v namietanom konaní porušil jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, a to z toho dôvodu, že podľa nej bolo dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo/116/2008 zo 17. marca 2009 podané včas.

V súvislosti s tvrdením o včasnom podaní dovolania proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo/116/2008 zo 17. marca 2009 sťažovateľka uviedla:

„O tom, či dovolanie účastníka konania podá alebo nie, rozhoduje výlučne on sám, a to bez toho, aby bol viazaný stanoviskom súdu alebo inými okolnosťami. Úvaha o podaní dovolania spadá výlučne do rozhodovacej sféry účastníka konania, a preto, ak má byť splnený účel poučovacej povinnosti súdu, tak ako sa vo všeobecnosti chápe, musí byť účastník konania súdom, proti ktorému rozhodnutiu opravný prostriedok smeruje, riadne poučený. Povinnosť súdu poskytovať účastníkom konania poučenie o ich procesných právach a povinnostiach (a teda aj o práve podať dovolanie) vyplýva jednak z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku ako aj z iných právnych predpisov, napr. z Listiny základných práv a slobôd článok 361, ktorá je súčasťou ústavného poriadku Slovenskej republiky a ktorá je právnym predpisom vyššej právnej sily (ide o ústavný právny predpis). Takýto záver judikoval aj Ústavný súd ČR vo svojom rozhodnutí sp. zn. III.ÚS65/93.“

Sťažovateľka ďalej argumentuje tým, že ak „Najvyšší súd SR Rozsudkom zo dňa 17. 03. 2009 sp. zn. 4 Obo/116/2008 zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa (Rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 25. 11. 2004 sp. zn. 84 Cb/51/1999), založil tak pre sťažovateľa zákonný dôvod pre ďalší opravný prostriedok, ktorým je dovolanie. Aj keď to Občiansky súdny poriadok výslovne neustanovuje, z jeho ustanovení ako aj z ustanovení iných právnych predpisov (Listina základných práv a slobôd) vyplývala povinnosť súdu poučiť účastníka konania aj o jeho práve podať proti rozhodnutiu dovolanie.

V zmysle ustanovenia § 243c Občianskeho súdneho poriadku pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné; ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a 95 však pre konanie na dovolacom súde neplatia.

V zmysle ustanovenia § 204 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty podľa odseku 1 preto, že sa odvolateľ spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia.

Vzhľadom na skutočnosť, že Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo/116/2008 v rozpore s právnymi predpismi Slovenskej republiky nepoučil sťažovateľa

o jeho práve podať proti rozhodnutiu dovolanie, v súlade s ustanovením § 204 ods. 2 v nadväznosti na § 243c Občianskeho súdneho poriadku bol sťažovateľ oprávnený podať dovolanie proti Rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. 03. 2009 sp. zn. 4 Obo/116/2008 v lehote troch mesiacov od doručenia rozhodnutia. Napriek tomu, že sťažovateľ podal dovolanie proti Rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. 03. 2009 sp. zn. 4 Obo/116/2008 riadne a včas, Najvyšší súd SR v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi Slovenskej republiky Uznesením zo dňa 24. 02. 2010 sp. zn. 1 Obdo V 42/2009 odmietol dovolanie sťažovateľa ako oneskorené, čím porušil jeho základné práva garantované Ústavou, a to právo na súdnu ochranu.“

S odvolaním na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej rozhodol o jej sťažnosti týmto nálezom:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 42/2009 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 02. 2010 sp. zn. 1 Obdo V 42/2009 zrušuje a vracia vec na ďalšie konanie.“

Sťažovateľka zároveň žiada, aby jej bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia v celkovej sume 303,231 €.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05, II. ÚS 132/06).

Sťažovateľka namieta neústavnosť postupu najvyššieho súdu (ako súdu dovolacieho) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Obdo V 42/2009 a jeho uznesenia z 24. februára 2010, ktorým odmietol s poukazom na § 243b ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 218 ods. 1 písm. a) OSP jej dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu (ako súdu odvolacieho) sp. zn. 4 Obo/116/2008 zo 17. marca 2009, považujúc ho za podané

oneskorene. Sťažovateľka tvrdí, že dovolanie proti označenému odvolaciemu rozsudku podala včas, pretože v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo/116/2008 ju najvyšší súd (ako súd odvolací) nepoučil „v rozpore s právnymi predpismi“ o jej práve podať proti tomuto rozsudku dovolanie, a preto ho bola oprávnená podať v súlade s § 204 ods. 2 OSP v nadväznosti na § 243c OSP „v lehote troch mesiacov od doručenia rozhodnutia“.

Z týchto skutočností sťažovateľka vyvodzuje záver, že najvyšší súd odmietnutím dovolania porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu jej právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu negarantuje to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto návrhy a procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu (prípadne štádia) civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04).

V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/2000), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 42/2009 z 24. februára 2010 ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie o odmietnutí dovolania sťažovateľky proti rozsudku najvyššieho súdu zn. 4 Obo/116/2008 zo 17. marca 2009 ako oneskorene podaného odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom. Ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia tohto uznesenia, v ktorej najvyšší súd uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), skúmal najskôr, či dovolanie bolo podané v zákonom určenej lehote. Vychádzal pritom z § 240 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni.

V prejednávanej veci bol rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doručovaný obom účastníkom konania. Zásielku za žalobcu prevzal dňa 23. apríla 2009 splnomocnenec zástupcu žalobcu advokáta JUDr. L. K., a podpisom potvrdil príjem tejto písomnosti. Uvedený deň je doručením rozhodnutia žalobcovi. V rovnaký deň bolo rozhodnutie doručené aj zástupcovi žalovaného. Rozhodnutie tak nadobudlo právoplatnosť 23. apríla 2009.

Lehota na podanie dovolania proti napadnutému rozsudku uplynula 25. mája 2009 (pondelok). Žalobca podal dovolanie na poštu 21. júla 2009, teda po uplynutí uvedenej lehoty. Dovolací súd sa nestotožňuje s tvrdením dovolateľa, že rozsudok odvolacieho súdu má obsahovať poučenie o možnosti a lehote na podanie dovolania. Je zásadný rozdiel medzi úpravou lehoty na podanie odvolania ako riadneho opravného prostriedku v občianskom súdnom konaní a zákonnou lehotou na podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

Náležitosťou písomného vyhotovenia rozsudku podľa § 157 ods. 1 O. s. p. je okrem iného aj poučenie o lehote na podanie odvolania a náležitostiach odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2 O. s. p., poučenie o možnosti výkonu rozhodnutia. Z citovaného procesného ustanovenia je zrejmé, že predpísanou náležitosťou rozsudku nie je poučenie o možnosti podať dovolanie a lehote na jeho podanie, ako uvádza dovolateľ. Na dovolacie konanie nemožno aplikovať ustanovenie § 204 ods. 2 O. s. p. ako primerané, ktoré sa týka neskoro podaného odvolania v dôsledku nesprávneho poučenia súdu o lehote na podanie odvolania, alebo nesprávneho poučenia o tom, že odvolanie nie je prípustné. Tretia hlava štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku má vlastnú úpravu, ktorej predmet zodpovedá predmetu úpravy platnej pre dovolacie konanie v § 204 O. s. p. (lehota na podanie, miesto, kam sa podáva a podmienky odpustenia zmeškania lehoty). Je ňou § 240 O. s. p., v ktorom je upravená lehota na podanie dovolania, miesto, kde sa má podať a spôsob jej plynutia, ak bolo vydané opravné uznesenie. Je v ňom upravené vylúčenie možnosti odpustiť zmeškanie aj špeciálne ustanovenie, podľa ktorého sa považuje za včas podané dovolanie aj vtedy, ak síce v stanovenej lehote nebolo podané na súde prvého stupňa, ako to predpisuje ods. 1, ale na odvolacom alebo dovolacom súde.

Nie je dôvod pre primerané použitie § 204 ods. 2 O. s. p. podľa § 243c O. s. p. Keďže dovolacie konanie má pre rovnaký účel vlastnú úpravu, ktorá nadväzuje na znenie § 157 ods. 1 O. s. p. (ktoré nevyžaduje poučenie o možnosti podať dovolanie) logicky neupravuje dôsledky nepoučenia o možnosti podať dovolanie na dĺžku v lehote, v ktorej možno dovolanie podať, prípadne na jej plynutie.“

Ústavný súd nespochybňuje, že aj v dovolacom konaní sa vyžaduje, aby sa dodržali ústavnoprocenčné princípy základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy.

Možnosť domáhať sa ich dodržiavania je však limitovaná v čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. domáhať sa ich dodržiavania možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú (v danom prípade sú to príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku).

Na posúdenie otázky včasnosti podania dovolania je, ako už bolo uvedené, zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľka zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však záver o oneskorenosti podania dovolania zo strany najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje. Naopak, ním vyslovené názory sú súčasťou konštantnej súdnej praxe všeobecných súdov. Z uvedeného vyplýva, že postup najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho súdu bol v okolnostiach danej veci súlade so zákonom (čl. 51 ods. 1 ústavy). Postup súdu v súlade s na vec sa vzťahujúcimi procesnoprávnymi normami (v danom prípade ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku týkajúcimi sa dovolacieho konania) nemožno kvalifikovať ako postup, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd.

Najvyšší súd reagoval na všetky podstatné argumenty sťažovateľky uvedené v dovolaní a podrobne posúdil otázku dodržania zákonom ustanovenej jednomesačnej lehoty na podanie dovolania (§ 240 ods. 1 OSP), ako aj vylúčenie odpustenia zmeškania tejto lehoty (§ 240 ods. 2 prvej vety OSP). Z uvedeného dôvodu ústavný súd nezistil v postupe najvyššieho súdu znaky svojvoľnosti a nedospel ani k záveru, že napadnuté uznesenie je arbitrárne alebo nedostatočne odôvodnené (I. ÚS 143/06).

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľka svoju sťažnosť v podstate opiera o rovnaké základné argumenty, aké uviedla v dovolaní proti rozsudku najvyššieho súdu. V súvislosti s uvedeným ústavný súd pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Sťažovateľka tvrdí, že povinnosť súdu poskytovať účastníkom konania poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, teda aj o práve podať dovolanie, vyplýva jednak z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a tiež z čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Poukazuje pritom aj na záver judikovaný Ústavným súdom Českej republiky (ďalej len „Ústavný súd ČR“) v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 65/93. Tomuto názoru sťažovateľky nemožno prisvedčiť. Ústavný súd zistil, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo/116/2008 zo 17. marca 2009 obsahuje poučenie v tomto znení: *„Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.“* Otázka, či je všeobecný súd povinný poskytovať účastníkom poučenie o ich procesných právach, je riešená v § 5 OSP (ktorý je všeobecným základom pre manudukčnú povinnosť súdu v občianskom súdnom konaní), podľa odseku 1 ktorého súdy poskytujú pri plnení svojich úloh účastníkom v občianskom súdnom konaní poučenie o ich procesných právach a povinnostiach. Podľa odseku 2 tohto zákonného ustanovenia súdy túto povinnosť nemajú, ak je účastník zastúpený advokátom. V predmetnej veci bola sťažovateľka v konaní pred najvyšším súdom ako súdom odvolacím zastúpená advokátom, a preto ani z toho dôvodu odvolací súd podľa názoru ústavného súdu nemal povinnosť poskytnúť sťažovateľke poučenie o možnosti podať proti označenému rozsudku dovolanie. Ostalo iba na úvahu sťažovateľky, ktorá bola v danej dobe kvalifikovane právne zastúpená, aby rozhodla, či využije dostupné právne prostriedky v záujme ochrany svojich práv.

Pokiaľ ide o poukazovanie sťažovateľky na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 65/93, je k tomu potrebné uviesť, že aj v jeho judikatúre došlo neskôr k odklonu od názoru vysloveného v označenom náleze a podľa uznesenia Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 312/97 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 9, s. 463 a nasl.), odvolací súd povinnosť poskytnúť účastníkovi poučenie o možnosti podať dovolanie nemá. V citovanom uznesení zároveň Ústavný súd ČR konštatoval, že povinnosť súdu poučiť účastníkov konania o možnosti podať dovolanie nie je ustanovená v žiadnom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku platného v Českej republike (v znení účinnom v relevantnom čase).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že medzi postupom najvyššieho súdu vyúsťujúcim do odôvodnenia jeho uznesenia sp. zn. 1 Obdo V 42/2009 z 24. februára 2010 a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká spojitosť, ktorá by umožňovala vysloviť jeho porušenie, a preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Po odmietnutí sťažnosti nebol už právny dôvod zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľky, a to návrhom na zrušenie označeného rozhodnutia dovolacieho súdu ani rozhodovaním o priznaní úhrady trov konania. Z toho dôvodu ústavný súd už taktiež nevyzýval sťažovateľku na predloženie splnomocnenia na jej zastupovanie v konaní o jej sťažnosti, keďže tak napriek tomu, že jej to ukladá § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, do predbežného prerokovania sťažnosti neurobila.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2010